

SVÁTOSTI
SADISTICKÉHO
BOHA

Ukázka

**MAREK
PŘIBIL**

SVÁTOSTI SADISTICKÉHO BOHA

román

NAKLADATELSTVÍ LIDOVÉ NOVINY

Nikol

© Marek Přibil, 2016
Cover and typo © Jan Kubeš, 2016
Všechna práva vyhrazena

ISBN 978-80-7422-530-7

POZNÁMKA AUTORA

Jakkoli se román *Svátosti sadistického Boha* odehrává zčásti v prostředí mně důvěrně známém, postavy jsou smyšlené a dílo je fikcí. Jediným výlučně autentickým prvkem, jež lze v textu objevit, je boj A. S., mého přítele.

1 ---

Podzim 2016, pobřeží Atlantiku, kam přicestoval vozem z rodných Čech – z malého státu, kde celá jedna generace zažila stavbu největšího evropského sousoší, žulového Stalina na pražské Letné, a o něco později, už přeprogramovaná, nejrozsáhlejší církevní restituce ze všech zemí.

Ta cesta mu zabrala dva dny. Z Prahy vyjel hodinu po půlnoci, noc strávil v obstojném francouzském motelu a druhý den pokračoval napříč Španělskem. Cílem bylo portugalské městečko za hranicemi; přes internet si tam zaplatil pokoj v penzionu s výhledem na oceán.

Měl štěstí, nebrzdily ho kolony. Za zvuku jazzové hudby, linoucí se z reproduktorů, se na nic jiného než na řízení nesoustředil. Baví ho a alespoň si díky němu pročistil hlavu; ostatně nikdy tak daleko autem necestoval (navíc sám). K penzionu, třípatrovému vilovému domu, dorazil večer. A když zaparkoval uprostřed vyasfaltovaného plácku a ubytoval se, zavolal Šarlotě, že je v pořádku. Potom si koupil na baru v poloprázdné jídelně láhev vína. Odnesl ji na pokoj s nastlanou postelí a televizí s desítkami kanálů, rozevřel dokořán balkonové dveře. Ale nevypil ani dvě deci.

Na chvíli otevřel knížku, Nietzscheho *Radostnou vědu*, již si vzal s sebou. Usnul však dřív, než cokoli přečetl. Před časem si v ní podtrhl jednu pasáž, vlastně jen její část: *Co kdyby se jednoho dne nebo jedné noci vplížil do tvé nejosamělejší samoty nějaký démon a řekl ti: „Tento život, jak jej teď žiješ a jaks jej žil, budeš muset žít ještě jednou a ještě nespočetněkrát; a nebude v něm nic nového...“*

2 ---

Nyní je poledne, bezvětrí. Kráčí po liduprázdné pláži. Polobotky si nese v ruce a bosá chodidla mu chladí zpěněná slaná voda.

Doslova prahne po vjemu, kdy si člověk připadá na konci pevniny vzdálen všemu tak, že i jeho problémy ustupují do pozadí. V minulosti, když byl několikrát u moře, jej zažíval: při pohledu na nekonečnou vodní plochu obvykle pocítil dotyk jakési sentimentální slovanské chandry (zprvu nezřetelný, později cinknutý steskem), rozkoš v podobě úlevy přicházela vzápětí; zbavila ho starostí. Jenže tentokrát se úleva nedostavuje: myšlenky, které během tří tisíce kilometrů dlouhé jízdy vytěsnil, se mu opět vkrádají do mysli. A pak už na ni doslova útočí – jako armáda vzteklých dronů.

Jeho život je utkán z klišé, známých z pokleslé literatury či mainstreamových seriálů, vybuchují mu v mozku. Je jejich oslavou. Nejde totiž jen o zaměstnání, které s klišé pracuje, je na něm založeno, ale i o seznámení s Šarlotou, prsatou blondýnu Patricii, výlet na Floridu, strach o nenarozeného syna anebo chlast. A stejně tak ví, že hodlá přemítat nad životem v kulisách jako vystřižených z kýčovité reklamy na dovolenou, otištěné v časopisu *Expres*, kam léta psával.

Nedávno si ji prohlížel v kině, kde dávali aktuální filmový trhák, a týdeník tu byl volně k mání. Reklamě dominovala fotografie s romantizujícím nábojem, upravená ve speciálním

grafickém programu: pobřeží, dlouhá písčiná pláž, vlny, palmy, západ slunce, hnědovláska v bikinách s postavou vysoustruženou k dokonalosti. A teď už stačí doplnit hlavního hrdinu, napadá ho – mě, Viktora, který zná dávno zbořený Stalinův pomník pouze z internetu, nevidí si na špičku nosu, a jakkoli se domnívá, že je ušlechtlejší a chytřejší než kolegové v branži, je koneckonců stejný póvl.

Bezděčně hledí na oceán. Sleduje horizont. Přemýšlí o předchozích čtyřiceti měsících. Změnily ho? Vlastně neví. Znovu se dá do kroku. Pomalu míří k molu s vědomím klišovitosti vlastní existence.

1 ---

Dva roky nazpět, Čechy. Šéfredaktorna, kam se má dostavit (ihned!); do telefonu to špitla se směsí naléhavosti a obav v hlase redakční sekretářka, která mu předtím volala. Úprkem seběhl ze schodů, zaklepal na dveře a přes sekretariát vstoupil do útulně zařízené kanceláře ve druhém podlaží. A pak už jen vestoje pozoroval bleskurychle se pohybující rty zvýrazněné rudou rtěnkou.

„Viktore, něco bych od tebe potřebovala,“ řekne šéfredaktorka *Expresu* Zita Šlapáková, pod kterou pracuje jako redaktor (jí přímo podřízené „libero“). Sebejistě sedí za stolem, nohu přes nohu, hledí mu do očí – upřeně.

„Tak ven s tím,“ odpoví překotně.

„Ráno jsem mluvila s Ivetou Kroupovou,“ pokračuje šéfová. „Popsala mi, co si už vytrpěl jeden její klient a jakým hrůzám musí ten chudák čelit. Běhal mi z toho mráz po zádech. Je šílený, co se v týhle zemi děje!“

Viktor pokývá souhlasně hlavou, byt' pouze naoko. Zita Šlapáková si zapálí, a zatímco odklepává mentolovou slimku do mosazného popelníku ve tvaru labutě, nadechne se: „Chci, aby ses s Ivetou sešel, a to co nejdřív. A abys sepsal úplně všechno, co ti k případu svého klienta poví.“

„Zavolám jí,“ hlesne; a i když je mu požadavek z podstaty nepříjemný (jde přece o advokátku Kroupovou!), nedá na sobě nic znát.

„Ozve se ti sama. Dala jsem jí tvoje číslo,“ oznámí mu však šéfká.

Nadstandardními vztahy s právničkou se nikdy netajila. Ilustruje je zarámovaná fotografie na zdi, na níž je s Kroupovou zachycena se strojeným úsměvem a sklenicí vína v ruce. Visí vedle fotky manžela Šlapákové, jejich společných dětí či Michaela Douglase – po boku hollywoodské hvězdy se nechala zvěčnit coby začínající redaktorka bulváru v roce 1998 na karlovarském filmovém festivalu.

Potom zvázní: „Ten článek chci mít na stole do konce týdne. Zařadím ho do nového čísla. A nejspíš to půjde na titulku. Tak na tom koukni pořádně máknout, ať je to dobrý.“

2 ---

Došel k dřevěnému molu; stojí na něm skřehotající racek středomořský. Vystoupal nahoru. V dáli spatřil siluetu tankeru.

Napadá ho, že nahradil-li by ve svých dva roky starých vzpomínkách šéfovou postavou z nějaké telenovely, bylo by to prašť jako uhoď. Fuk. A kolik lidí by mohl takto zaměnit, aniž by si toho kdokoli povšiml – zvláště dnes, v době, kdy reality show nahrazuje realitu, kdy statisíce domácností více než své vlastní prožívají životy svých miláčků, populárních herců a hereček z nekonečně dlouhých televizních seriálů? Kdekerou ženskou i chlapa. A rovněž sebe.

Propadli jsme se do éry klišé – celá západní civilizace. Viktor je jimi přesycen, zakořenily mu v podvědomí. Vždyť i proto si vybral k bilancování života místo jak ze srdceryvného plážového videoklipu, v němž blondýn s vrstvou make-upu, pronikavě modrýma očima a otravným falzetem roní slzy nad dávno zašlou láskou. Ach ano, místo k bilancování, zašklebí se, jelikož